

J. C. de Moor werd in de kracht van zijn jaren van ons weggenomen te midden van zijn velen arbeid, van welke we ook voor onze Hoogeschool nog veel meenden te mogen hopen. Dr. de Moor was reeds door zijn studie en promotie aan onze Universiteit verbonden. En gaarne heeft hij de vele gaven en de enorme werkkraft, die God hem had geschonken ook in dienst gesteld van onze Hoogeschool. Haar welzijn heeft hij zonder ophouden gezocht. En ook in gevallen, waarin men het niet met hem eens was — waarom te verhelten, dat er zulke zijn geweest — kan men niet dan eerbied hebben voor de wijze waarop hij de zaken meende te moeten behandelen. Zijn nagedachtenis zal onder ons in zegening zijn, God trooste zijn beproefde weduwe en zijn kinderen.

Bij de begrafenis van Dr. de Moor had ik den droeven plicht de gevoelens van den Senaat te vertolken en een troostwoord te spreken. Dr. de Moor behoorde ook tot het College van Deputaten benoemd door de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland tot oefening van het verband met de Theologische Faculteit. Zoo kwam door zijn overlijden ook in dezen kring een plaats open. Ik mag daarom bij deze gelegenheid tevens vermelden, dat in zijn plaats optrad Dr. J. Hania, in wien we een oud-leerling en vriend van onze Hoogeschool mogen begroeten.

Ik wilde wel, dat ik u, Ds. T. Ferwerda, had mogen welkom heeten, zonder dat ik van het sterven van uw voorganger had behoeven te spreken. Gij zijt ons een goede bekende, van meer dan een van ons een trouwe vriend. Ge hebt niet slechts aan de Vrije Universiteit gestudeerd, maar ook zelfs reeds een plaats in den kathedraal gehad. Door uw voortdurende aanraking met onze studenten zijt ge ook van wat onder hen leeft, goed op de hoogte. God geve u lange jaren en met eere het ambt van Curator te bekleeden. Ons zal het een vreugde zijn u als zoodanig te mogen ontmoeten.

Mr. Th. Heemskerk, één der veteranen onder onze Curatoren, ontving de hooge eer benoemd te worden tot Minister van Staat. Een onderscheiding te meer te waardeeren naarmate ze zeldzaam is. Ook de V. U. verblijdt zich hartelijk over het eerbewijs haar Curator geschonken.

Kom ik aan den Senaat en aan de Hoogleraren, dan heb ik heel wat te vermelden, waarvan echter een goed deel slechts is belofte, van hetgeen nog geschieden moet. Prof. Geesink, onze oudste hoogleraar, gaat ons verlaten. Wel blijft zijn hart jong als steeds, maar zijn lichaamskrachten zijn niet meer wat ze waren voor 20 jaren. De afgeloopen cursus zal voor hem een zware zijn geweest. Zijn gade, levensgezellin van jaren, heeft de Heere hem ontnomen en hij had het vooruitzicht, dat het werk, dat hem zoo lief is en waarvan hij zoo noode scheidt, ten einde neigde. Zijn afscheidscollege is nog niet gehouden. Zoo telt hij op het oogenblik van mijn spreken, zie ik wel, nog onder de actieve hoogleraren en zal pas mijn opvolger van zijn heengaan kunnen spreken. Toch mag ik hem hier reeds danken voor het vele, zeer vele, dat hij